

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ioannis|| Climaci Ab-||batis Montis|| Synai,|| Scala Paradisi

Johannes <Climacus>

Coloniae, 1583

VD16 J 520

De vacuitate affectionum, Gradus II.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55433)

difficultate faciunt: Amanti enim nihil laboriosum, nihil difficile

11 *Vel certè cum minimo dicit: nã caro & affectus (quẽ sensualitatem vocant) pœnam adhuc cum dolore aliquo sentiunt.*

12 *Alia traslatio legit: Contenti vxoribus vestris.*

13 *Sine metu, legendum esse videtur: alij, non timentes inimicos legunt.*

14 *Anachoresin vitam solitariam, quam heremiticam cõmuniter dicunt, appellat.*

De vacuitate affectionum, Gradus II.

QVI Deum in veritate diligit, qui futuro regno perfrui veraciter quærit, qui pro peccatis suis veraciter dolet, qui reuera supplicij futuriq; iudicij memoria tangitur, qui reuera metum mortis assumpsit, nihil iam in præsentī seculo diliget, nullius rei curis angètur, non pecuniarum, non prædiorum, nō parentum, non mundanæ gloriæ, non amicorum, non fratrum, nō vllius omninò terrenæ ac mortalis rei. Sed omnem huiusmodi affectum, omnem harum rerum curam ab se excutiens & execrans, præterea & carnem suam odio habens, nudus, securus, impiger Christū sequitur, in cælum semper aspiciens, atq; inde adiutorium expectans secundum David verba, dicitis: Adhæsit anima mea post te. Alteriusq; memorabilis viri sententiam, qui dixit: Ego autē non laboravi te sequens & diem aut requiem hominis non desideravi Domine. Confusio sanè maxima est his omnibus, quæ prædicta sunt omissis, post vocationem, qua non homo, sed Deus vocavit nos, alicuius alterius rei curam gerere, quæ nobis in hora vltimæ necessitatis videlicet obitus nostri prodesse non possit. Hoc enim est, quod dixit Dominus

Psal. 6.

Ier. 17.

AFFECTIONVM. GRADVS II. 33

dominus cōverti retro, nec inueniri aptum regno *Luce 9.*
 cœlorum. Non ignorans dominus lubricum no-

stri tirocinij, quodq; facile si secularium contuber-
 nio & familiari congressū vt amur, rursus ad secu-
 lum conuertimur, ad quendam qui sibi dixerat:
 permitte mihi vt abeam & sepeliam patrem meū,
 ait: Sine mortuos vt sepeliant mortuos suos. *Luce 9.*

Solent dæmones cum iam seculo abrenūtiauerimus,
 nobis misericordes ac pios ex secularibus proponere,
 atque vt illos beatos, nos contra miseros existi-
 memus ingerere, qui omni eiusmodi virtute desti-
 tuti sumus. Ea utiq; intentione inimici nobis ista
 ingerūt, vt per adulterinam humilitatem nos aut
 ad seculum reuocent, aut si permanserimus mona-
 chi in desperationem præcipitent. Sunt qui secula-
 res homines elationis causa despiciant & nihil exi-
 stiment. Sunt itē & qui vt desperationis prærupta
 diffugiant, & spem ampliozem sibi acquirant, ab-
 sentes eos similiter contemnunt. Audiamus quid
 adolescenti illi, qui cuncta ferè mādāta impleue-
 rat dixerit Dominus: Vnum deest tibi, Vade & vē-
 de omnia quæ habes, & da pauperibus, & te ipsum *Marci 10.*

pauperem constitue, alienaque misericordia indi-
 gentem. Si prompte & celeriter currere volumus,
 intentius inspiciamus quomodo omnes in seculo
 manentes & viuentes, dominus mortuos dixerit, *Luce 9.*

dicens ad quendam: Sine seculares sepelire mor-
 tuos suos, seculariter mortuos. Nihil adolescentem
 illū quo minus baptisma susciperet impediuerit di-
 uitiarū. Quā igitur inanes sunt qui dicūt q̄ baptis-
 matis gratia dominus illi diuitias vēdere præcepit?
 Sufficiat nobis vt gloriam professionis nostræ cer-
 tius nouerim⁹, huiuscemodi testimonium. Qui in
 mundo degunt vigilijsque & ieiunijs & laboribus
 alijsque afflictionibus seipsos conterunt, cum ad
 vitam

C

vitam monachorum veluti ad quandam proba-
 tionis officinam vel stadium secedant. Priorem
 exercitationem suam in adulterinam & fictā non
 ulterius arripiant. Vidi plurima variaque virtutū
 germina ab his qui degunt in seculo plantari, &
 ex inani gloria tanquam ex cloaca & coeno irri-
 gari, & ex ostentatione circumfodi, atque ex lau-
 dibus humanis stercoreari, quæ tamē trāslata post-
 modum in desertum solum atque seculi homini-
 bus inuium, omnisque inanis gloriæ cœnulenta
 aqua vacuum, confessim exiccata sunt. Neque e-
 nim solent aquis proximæ arbores in duris & in-
 aquosis exercitationum locis fructum afferre. Si
 quis mundum omnino odit, hic tristitiam effu-
 git. Porro si quis qualibet visibilium rerum affe-
 ctione mordetur, tristitia nondum liberatus est.
 Quomodo enim non contristabitur, si eo
 quod diligit priuetur? In omnibus quidem g. adi
 vigilantia nobis & sobrietate opus est, sed hoc an-
 te omnia vigilantissime attendere & cauere de-
 bemus. Plurimos in seculo aspexi præ sollicitudi-
 nibus & curis occupationibusq; & vigilijs munda-
 nis, proprii corporis insanos motus effugisse eos
 ipsos, tamen cum exuti curis omnibus vigilijs ad
 monasticam conuolassent, turpiter ac miserabili-
 ter corporis cōmotione sordidatos. Attendamus
 nobis ipsis, ne forte dum angustam & arduam vi-
 am nos pergere asserimus, latam & spatiosam te-
 neamus, nosq; ipsos seducamus. Angustam viam
 tibi indicabit ventris afflictio, pernoctatio stabi-
 lis, aquæ mēsurā, panis inedia, ignominia salubre
 & purgatiuū poculū, subsannationes, irrisiones,
 ludibria, abscissiones propriarum voluntatū: of-
 fensionum tolerantia, contēptus nostri, sine mur-
 muratione tolerantio, vim sibi in tolerādo contu-
 melias

melias inferre, iniurias fortiter perpeti, detrahenti-
 bus nō indignari, contēnentibus non succensere:
 cōdemnantibus humilitatē exhibere. Beati q̄ prę-
 dictam viampergūt, quoniā ipsorum est regnum
 cœlorum. Nemo in cœlestem thalamū coronatus
 ingreditur, nisi qui primā & secundā & tertiam
 abrenūtiatiōē imp̄euerit. Vt scilicet primo abre-
 nuntiet rebus omnibushominib. & parentibus. Se-
 cundo voluntati proprię. Tertio inani glorię, quę
 solet obedientiam subsequi. Exite de medio eorū *Isaie. 32.*
 & separamini & immūditiam seculi nolite tãge-
 re dicit dominus. Quis enim apud illos miracula
 vnquam fecit? Quis mortuos suscitauit? Quis dæ-
 mones expulit? profecto nullus. Hęc enim sūt mo-
 nachorū insignia, quę mundus capere nō potest.
 Nā si posset, superflua esset exercitatio, videlicet
 fecessio. Quotiens post abrenūciatiōē nostram
 demones parentum aut fratū memoria corda no-
 stra importune concalefacere cœperint, tūc maxi-
 me aduersus eos rationis arma capiam⁹, atq. sem-
 piterni ignis memoria nos ipsos incendamus, &
 huius consideratione improbū & importunū cor-
 dis ignē extinguamus. Si quis eius rei nulla se af-
 fectione tangi putat, cuius priuatiōe tristatur, hic
 perfecte decipitur. Quicumque iuuenes corporum
 amoribus & delitijs insanē addicti, postmodum
 vitam monasticam adire cupiunt, tota intentio-
 ne animi omnique vigilantia se ipsos exercere stu-
 deant, sibi que delitijs omnibus & virijs abstinē-
 dum persuadeant, ne forte fiant illorum nouissi- *Matt. 12.*
 ma deteriora prioribus. Portus enim & salutis &
 periculorum cāsa est, atque hoc nouere qui in-
 tellectuale istud mare nauigant. Miserabile sane
 spectaculum, eos in portu naufragium passos aspi-
 cere, qui in mari seruati fuerint.